

EDEN

J. SHARPE

EDEN

J. SHARPE

ZILVERSPoor

Eerder verscheen van J. Sharpe bij Zilverspoor:

Territoria boek 1: De kettingen van Amarith

Territoria boek 2: De ring van Andor

Het meisje dat vlam kon vatten

Het web van Senora

Gebroken geheugen

© 2016 J. Sharpe

© 2016 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen

Omslag: Potapov Alexander, vic927, gmstockvideo/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, augustus 2016

ISBN 978 94 6308 052 1

NUR 332

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

www.artbooksshop.com

EDEN

J. SHARPE

Voor Marijke, zoals altijd.

VOORWOORD

Ik ben evenredig gelovig als niet-gelovig en meer het type persoon dat pas iets gelooft als hij het ziet, wat het hele begrip "geloof" in mijn opzicht nogal in een raar daglicht stelt. Soms ben ik jaloers op mensen die echt geloven, daar waar geloof, in mijn ogen, het enige is dat echt voor absolute vrede kan zorgen, namelijk in je ziel. Meestal is het door je ouders met de paplepel ingegoten, soms veranderen mensen van gedachten tijdens het leven. Hoe dan ook hoop ik dat er daarboven iets is. Niemand wil slechts één keer leven, maar ik zal het pas zeker weten als ik Hem zie.

Naar mijn mening moet je een boek voor je plezier lezen. Vandaar ook deze waarschuwing vooraf. Het verhaal is niet geschreven met de intentie om tegen schenen te schoppen, maar enkele scènes kunnen als niet zo prettig worden beschouwd, met name door gelovigen. Als u zich aangesproken voelt, dan is dit misschien een goed moment om het boek neer te leggen.

Voor de rest wens ik u veel leesplezier.

DEEL I

VERGELDING

- I -

Ik werd wakker in een donkere, verstikkende ruimte.

Nog slaapdronken staaide ik naar de vloer. Kwijl liep over mijn onderkin en druppelde op mijn naakte bovenbeen. Dat "naakte" drong pas enkele seconden later tot mij door. Niet zo vreemd ook, het voelde aan alsof een stel olifanten in mijn hersenen een stoelendans deed. Alles draaide en met elke hartslag knalde mijn hoofd zowat uit elkaar. Een waas danste voor mijn ogen. Een koude luchtstroom sloeg als een ijsdeken om me heen en verkleumde me tot in mijn ziel. Mijn lichaam trilde ongecontroleerd. Mijn voeten, die vastgenageld stonden op de als ijs aanvoelende, betonnen vloer, waren gevoelloos en mijn tepels zouden prima als kapstokken kunnen dienen. Het knipperende licht maakte de situatie nog even erger. Uit. Aan. Licht. Donker... Ik werd er krankjorum van.

Kortom: Ik ben weleens beter wakker geworden.

Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

Ik kreunde. Automatisch wilde ik een hand naar mijn bonzende hoofd brengen. Ik kwam niet ver. Een pijnscheut in mijn polsen maakte adrenaline aan, loste de waas op en maakte me scherper. Het bonzen werd naar de achtergrond verdrongen, de olifanten tot muizen getransformeerd. Door het licht van de tl-buis schuin boven me, dat met elke flikkering een gevecht aanging met de duisternis, zag ik hoe mijn armen achter de stoel waren vastgebonden. Ik zag het niet alleen, ik *voelde* het ook. Dik gevlochten vlastouw was in een

kruis over mijn lichaam aan diezelfde stoel vastgezet, van mijn schouders tot aan mijn dijen, en sneed bij elke beweging die ik deed in mijn vlees.

Nog niet helemaal doordrongen van de realiteit probeerde ik mezelf los te rukken. Zinloos, natuurlijk.

Wat is dit, verdomme?

Mijn hart ging als een bezetene tekeer. De temperatuur kon niet hoger zijn dan een graad of vijf, toch zweette ik me rot. Ik probeerde het opnieuw, met extra kracht deze keer. Een scherpe pijn, meer haalde het niet uit, maar ik gaf niet op. Woede drong de pijn naar de achtergrond. Al trekkend stond ik op, althans, daar gaf ik mijn ledematen de opdracht toe. Een grote fout. Ook mijn benen zaten met touwen vast aan de stoel en toen ik een poging deed ze los te wurmen en overeind te komen, verloor ik mijn evenwicht. De stoel begon te wankelen, de twee linkerpoten kwamen omhoog en met een smak viel ik op de grond.

Meteen waren de olifanten weer terug en zag ik sterretjes.

Ik worstelde om overeind te komen, maar na enkele seconden was ik buiten adem en bleef ik, mezelf vervloekend, op mijn zij liggen.

De hele tijd was het me gelukt om de paniek redelijk de kop in te drukken. Ik heb ooit eens gelezen dat je alleen op die manier helder kunt blijven denken, wat dan weer het verschil kan maken tussen leven en dood. Die scheidslijn is maar heel dun, vaak maar luttele seconden, weet ik inmiddels uit ervaring. Met mijn val was die controle verdwenen. Mijn lichaam schokte. 'Help! Help me!' Het gegil echode tegen de kale, gestucte wanden.

Toen zag ik haar.

Eveneens naakt. Lange benen, blote buik, priemende borsten. Ze zat aan de andere kant van de ruimte, ook op een stoel, alleen niet vastgebonden. Ik hapte naar adem, wilde haar om hulp smeken, maar kreeg

geen woord over mijn lippen. De stilte die volgde was oorverdovend. Ik weet niet wat beangstigender was. Die stilte of de vrouw.

Wacht, dat neem ik terug. De vrouw was duidelijk beangstigender.

Haar lange, bruine haren waren vies en in de war. Haar amberkleurige ogen gevuld met verdriet. En hoe ik wist dat ik het was, weet ik tot op de dag van vandaag nog niet. Ik wist het gewoon. Mijn ogen konden me wellicht bedriegen, maar ik *voelde* het, diep in me.

‘Hoe...?’ hoorde ik mezelf stamelen.

De tl-buis. Uit. Aan. Licht. Donker.

De vrouw antwoordde niet. Was dat een traan die langs haar wang naar beneden gleed?

‘Wat is dit, verdomme?’ stootte ik uit.

Stilte.

De linkerarm van de vrouw kwam in beweging. Door dat vervloekte knipperende licht – en het feit dat ik op mijn zij lag – zag het hele plaatje er nog sinisterder uit, als een haperende stomme film. Een pistool in haar handen. Frame één: het pistool was bij haar dij. Duisternis. Frame twee: het pistool bij haar middel, tranen in haar ogen. Duisternis. Frame drie: pistool bij haar nek. Haar mond lichtgeopend, hoofd licht nee-schuddend, huilend. Duisternis. Frame vier: pistool bij haar slaap.

Jezus, nee.

‘Wacht!’

Een knal, zo luid dat het voelde alsof mijn trommelvliezen uit elkaar knalden, met vaag op de achtergrond het geluid van het pistool dat op de vloer kletterde.

De tl-buis. Uit. Aan. Licht. Donker.

In het schijnsel zag ik het lichaam – *mijn* lichaam – roerloos op de vloer liggen. Bloed stroomde als een straaltje water kronkelend mijn kant op.

Ik schreeuwde.

Wat zijn je opties als je vastgebonden op een stoel op de vloer van een donkere ruimte ligt? Juist, die zijn er niet.

Het duurde een hele tijd voordat ik iets gekalmeerd was, voor zover dat kon voor een vastgesnoerd, naakt meisje nadat haar evenbeeld vlak voor haar ogen een kogel door haar hoofd heeft gejaagd, natuurlijk.

Sluit je ogen. Haal diep adem. Kijk niet naar het lichaam.

Dat hielp, een klein beetje. Maar of de duisternis beter was, betwijfelde ik.

Zo gecontroleerd mogelijk zoog ik de muffe lucht naar binnen. Een misselijk gevoel drong zich aan me op en werd alleen maar erger op het moment dat ik nadacht over wat er met een lichaam gebeurt nadat het is gestorven.

Lijktijfheid, ontbinding, beestjes...

Niet aan denken, maande ik mezelf. Tegen die tijd ben je hier allang weg.

God, wat hoopte ik dat ik gelijk had.

Hoelang zou ik daar gelegen hebben, met mijn ogen gesloten en zorgvuldig op mijn ademhaling lettend? Seconden? Minuten? Uren? Al voelde het aan als een heel leven.

Het is allemaal een grap, een nachtmerrie. Als jij je ogen opent, is het lichaam verdwenen en merk je dat je in je bed ligt, lepeltje lepeltje tegen Mark aan.

Ik opende mijn ogen.

De tl-buis: Uit. Aan. Licht. Donker.

De stem in mijn hoofd was een leugenaar.

Opengesperde, ziellose ogen staarden me aan, leken me in de gaten te houden. Wat onzin was, natuurlijk. Aan de andere kant was het ook onzin dat ik vastgebonden wakker werd tegenover iemand die sprekend op mij leek en zichzelf van het leven beroofde. Want dat was het toch zeker wel, iemand die op

mij léék? Er bestond van mij maar één exemplaar. Ik was niet gekloond, en ik had, voor zover ik wist, geen tweelingzus. Maar misschien moest ik daar toch eens een hartig woordje met mijn ouders over spreken, als ik ooit uit deze bizarre situatie wist te komen. Het zou niet het enige zijn wat mijn vader achter had gehouden.

Natuurlijk ben jij die vrouw niet. Het idee alleen al. Ze lijkt alleen toevallig op je.

Toevallig... Ja, ja. Wat een *bullshit*. Wat was hier toch in godsnaam aan de hand?

Mijn ogen schoten door de ruimte. Ergens verwachtte ik camera's aan de wanden te zien hangen. Want dat was het, natuurlijk, bedacht ik me. *Eén grote grap. Nou, leuk hoor. Lol + lol = hihi. Ik lach me een ongeluk. Wil er nu alsjeblieft iemand komen om me uit deze situatie te bevrijden?*

Ik wist dat ik mezelf niet voor de gek moest houden.

Oké, denk na. Hoe ben je hier beland? Wat is het laatste wat jij je kunt herinneren?

De vraag was simpel. Toch kwam het antwoord in delen. Het was niet dat ik het me niet kon herinneren, want dat kon ik wel degelijk, maar de beelden waren gefragmenteerd, alsof mijn geest werd beïnvloed door het knipperende licht.

Mark, die me, vol lust, tegen de muur duwde. Zijn handen die door mijn haren gleden. Zijn lippen op de mijne. De siddering die door me heen ging op het moment dat hij zijn warme lichaam tegen me aan drukte. In die laatste herinnering bedreven we de liefde, maar er klopte iets niet aan het plaatje. We huilden. Waarom, in godsnaam?

Ik pijnigde mijn hersenen. De kou die me omsloot hielp niet mee. Mijn lichaam trilde zo erg dat ik langzaam begon te denken dat het de grond was die trilde

en niet ik.

'... spijt me. Er zijn uitzaaiingen...'

Marks stem, fluisterend, verslagen: *'Hoelang heeft ze...'*

De dokter, rustig, zakelijk: *'Lastig te zeggen. Maanden, misschien een jaar.'*

God, wat wilde ik graag opstaan en hem op zijn smoel slaan. Er zat geen enkele emotie in die stem. Die kwakzalver vertelde me mijn doodsvonnis alsof hij het over zijn schoonmoeder had. De realiteit was natuurlijk dat het ergens nog logisch was ook. Het was zijn werk. Hij moest dit soort gesprekken misschien wel dagelijks voeren. Zouden we dan niet allemaal een soort emotioneel schild ophouden? Dat moest wel, anders werd je gek. Maar dit was verdomme wel *mijn* leven waar hij het over had. Ik was speciaal, toch?

Het is vreemd dat velen van ons dat gevoel hebben, nietwaar? Dat we anders zijn, onsterfelijk zelfs. We weten dat de dood op de loer ligt, maar pas als die voor jou komt, krijg je door hoe fragiel het leven is.

Het besef dat ik nu nog op deze aardbodem rondloop, dit alles op kan schrijven, terwijl hij, net als miljarden anderen, allang zijn laatste adem heeft uitgeblazen is op een lugubere manier grappig.

In de herinnering kon ik me niet bewegen, terwijl ik tegenover de dokter zat. Zijn woorden klonken als mokerslagen. Marks hand in de mijne. Hij moest me bijna het ziekenhuis uittillen.

Ik vertelde het mijn familie niet. *Kon* dat gewoon niet. Dat kwam later wel, dacht ik, als we het zelf een plekje hadden gegeven, voor zover dat kon. Maar of het ooit zover was gekomen, wist ik me niet meer te herinneren. Zover gingen de beelden niet. Ik herinnerde me ook niets wat een uitleg kon geven over hoe ik naakt in deze ruimte terecht was gekomen. Was ik ontvoerd? En zo ja, waarom?

Ik schudde mijn hoofd. Het was nu niet belangrijk. Ik moest een manier zien te vinden om hier weg te komen.

Denk na.

Ik deed mijn best, echt waar. En ik deed zoveel pogingen mezelf te bevrijden dat de huid waarover de touwen liepen vurig brandde.

Geef het maar toe, schatje. Zonder hulp kom je hier niet uit.

Dus deed ik het enige wat ik kon doen.

Ik riep om hulp.